

— Въ името на Исуса, вземи и пий!

И когато се напи, той пакъ постави стомната върху рамото на момичето, и то съ спокойни крачки се отдалечи, озарено отъ кроткитѣ лъчи на изгрѣващитѣ звезди.

Въ мрачната душа на Иуда, като че влѣзоха снопъ лъчи. Сега той ясно видѣ цѣлия свой предателски позоръ и съвестта му заговори силно... Кротостта на девойката разтвори очитѣ му, за да види, че той е предалъ самия Богъ. Сърцето му се препълни отъ горчива скръбъ.

— О, Той, Разпнатиятъ, излѣ надъ главата ми чрезъ това девойче балсамъ на милосърдие. Ахъ, сега азъ чувствувамъ, азъ знаа, че предадохъ невинна кръвъ, но... вече е късно!

И Иуда бърже се завърна въ града, влѣзе въ храма, хвърли тридесетѣ сребърника и веднага се втурна навънъ,

преследванъ отъ присмѣха на еврейскитѣ свещеници. Следъ малко той пакъ се намѣри при кладенеца и дълго седѣ тамъ, патъналъ въ мисли и дълбоко страдание. Предъ него, на едно малко възвишение, стоеше изсъхнала смоковница. Тѣй се взрѣ въ нея и въ душата му се пробуди смътенъ споменъ за притчата, що бѣ казалъ Учителътъ, притчата за безплодната смоковница...

Изведнажъ Иуда се затича подъ дървото, хвърли на земята горната си дреха, разпаса пояса си и се обеси на найдебелия клонъ на смаковницата.

Подъ нозетѣ на самообесения се червенѣеше, като голѣмо кърваво петно, дрехата му. Единъ чакалъ дойде, легна върху нея и тамъ прекара нощта. Рано на другия день голѣмъ орелъ, съ широко разперени криле, летѣше високо, надъ люлѣщия се подъ дървото трупъ на Иуда — предателя.

Скръбъ на природата за Христа

(предание)

Когато Исусъ Христосъ, разпнатъ на кръста, изпусналъ последенъ джхъ, цѣлата природа взела участие въ свѣтовната скръбъ...

Кървави облаци затъмнили слънцето, гърмотевици ехтѣли, свѣткавици прорѣзвали почернѣлото небе и освѣтлявали

страхотни бездни. Човѣци и животни примирали отъ ужасъ; ни една птичка не пѣла, ни едно насѣкомо не мърдало; гробна тишина царувала по цѣлата земя. Само дървета, цвѣтя и храсти шепнѣли помежду си. Дамаскиятъ боръ казалъ: „Той е мъртавъ; въ